

Vánoce.

Posvátná noc! Jásavý zpěv v radostném díku zaplavil kdysi všechny úrovně ve stvoření, když se Boží Syn Ježíš narodil v chlévě v Betlémě a pastýři na poli, jimž byla během tohoto radostného rozechvění veškerenstva sňata páska z duchovního zraku, čímž se stali svědky nesmírné události, aby na ni lidstvo upozornili, padli **bázně** na kolena, protože byli přemoženi pro ně novým, nepochopitelným děním.

Pastýři, kteří se za tímto účelem stali dočasně jasnovidnými a také jasnoslyšnými, měli **strach**. Strach z velikosti dění, z všemohoucnosti Boží, která se při tom zjevila! A proto také pravil k nim zvěstovatel ze světlých výšin nejprve k upokojení: **Nebojte se!**

To jsou slova, která vždy znovu budete nacházet, když zvěstovatel ze světlých výšin promlouvá k lidem; neboť to, co pozemští lidé vždy nejprve cítí, když spatří a slyší vznešeného posla, je strach vyvolaný tlakem síly, již jsou v takovýchto okamžicích také poněkud otevření. Avšak jen v nejmenší míře; neboť o něco více z ní by je muselo rozdrtit a spálit.

A přece to měla být radost, a ne strach, jakmile duch člověka touží po světlých výšinách.

Avšak toto nebylo celému lidstvu o svaté noci zjevné! Kromě hvězdy, která se hrubohmotně ukázala, nespátřil nikdo z pozemských lidí tohoto světlého posla a světlé zástupy, které byly kolem něj. Nikdo neviděl a neslyšel než těch několik k tomu

vyvolených pastýřů!

A nijak jinak se nemohou odehrát tak velká zvěstování zde na zemi než skrze malý počet k tomu vyvolených! Na to vždy myslíte; neboť zákonitost ve stvoření nemůže být kvůli vám zrušena. Nepěstujte proto žádné fantastické přeludy pro mnohé dění, které nikdy nemůže být **takové**, jak to **vy** zamýšlíte. To jsou tiché požadavky, které nikdy nevznikají z pravého přesvědčení, nýbrž jsou znamením skryté nedůvěry a duchovní lenosti, která nepřijala mé Slovo Poselství **tak**, jak toho požaduje, aby se v lidském duchu mohlo stát živoucím.

Tehdy **věřilo** se pastýřům, alespoň na krátký čas. Dnes budou takovíto lidé jen vysmíváni, považováni za výstřední, nebo dokonce za podvodníky, kteří tím chtějí dosáhnout pozemských výhod, protože lidstvo kleslo již příliš hluboko k tomu, aby volání ze světlých výšin mohlo přijmout ještě za pravé, zvláště když je samo neslyší a také je samo nemůže spatřit.

Věříte, lidé, že Bůh kvůli tomuto vašemu hlubokému pádu nyní zruší dokonalé zákony ve stvoření, jen aby vám posloužil, dokonce překlenul vaše chyby a vyrovnal vaši duchovní lenost? Dokonalost Jeho zákonů ve stvoření je a zůstává navždy nedotknutelná, neměnná; neboť ony nesou svatou vůli Boží! Tak také velká zvěstování, která očekáváte, nikdy nemohou být naplněna na zemi jinak než v oné formě, kterou vy již dlouho znáte, kterou jste také **uznali**, pokud se stala již dávno.

Takzvaný dobrý křesťan by označil beze všeho za rouhače Bohu a viděl by velkého hříšníka v **tom** člověku, který by si troufal tvrdit, že zvěstování narození Syna Božího Ježíše pastýřům je pohádkou.

A přece týž dobrý křesťan odmítá zvěstování nynější doby s horlivým rozhořčením, přestože tato jsou dávána **stejným způsobem** skrze k tomu obdařené, a označuje tyto prostředníky beze všeho **také** za rouhače Boha, v nejpříznivějších případech snad jen fantasty nebo choré, mnohdy pomatence.

Avšak uvažujte sami, kde tu je zdravé myšlení, kde striktní důslednost a kde spravedlnost!

Jednostranné a chorobně omezené je toto nazírání přísně věřících, jak se tak sami rádi označují. Avšak ve většině případů je to lenost jejich ducha a z ní vždy vycházející lidská domýšlivost duchovně slabých, kteří mají snahu se ještě alespoň naoko křečovitě přimknout ke kdysi naučenému, nikdy však skutečně v sobě **prožitému** bodu dřívějších událostí, čímž však vůbec nejsou schopni pokroku svého ducha, a **proto** všechna nová zjevení odmítají.

Kdo z věřících vůbec vytušil již velikost Boží, jež spočívá v události, která se tiše splnila v oné posvátné noci zrozením Syna Božího. Kdo tuší milost, která tím zemi byla darována!

Tehdy byl jasot ve sférách, dnes smutek. Pouze na zemi snaží se tak mnohý člověk připravit radost **sobě** nebo jiným.

Avšak to všechno není v tom smyslu, jak by to muselo být, kdyby v lidském duchu žilo poznání, nebo vůbec opravdový pojem Boha.

Při nejmenším tušení skutečnosti dělo by se všem lidem jako pastýřům, ano, nemohlo by to být pro svoji velikost naprosto jiné: padli by ihned na kolena ... **ze strachu**. Neboť ve vytušení

musel by přece jako první mocně vyvstat strach a přinutit lidi pokleknout, protože s vytušením Boha ukazuje se také velká vina, kterou si člověk na sebe na zemi sám naložil, svým lhostejným způsobem, jakým pro sebe přijímá Boží milost a doopravdy nic ve službě Bohu za to nekoná!

Jak zvláštní je přece to, že každý člověk, který výjimečně chce nechat na sebe Vánoce jednou takto správně působit, snaží se při tom přenést do doby dětství!

To je přece dost jasné znamení **toho**, že není vůbec schopen jakožto **dospělý** prožít Vánoce **citem**! Je to důkaz toho, že **ztratil** něco, co **měl** jako dítě! Proč to lidem nedává podnět k zamyšlení!

Opět je to duchovní lenost, která jim brání se těmito věcmi opravdově zabývat. „To je pro děti“, myslí si, a na to nemají dospělí vůbec žádný čas. Musí přemýšlet o **vážnějších** věcech!

Vážnější věci! Těmito vážnějšími věcmi myslí jen pachtění se za věcmi pozemskými, tedy práci rozumu! Rozum rychle zažene vzpomínky daleko zpět, aby neztratil prvenství, jestliže je citu někdy vytvořen prostor!

Ve všech těchto zdánlivě tak drobných skutečnostech mohly by být poznány ty **největší** věci, pokud by jen rozum k tomu poskytl čas. Avšak on má převahu a bojuje proto s veškerou lstivostí a záludností. To znamená, že ne on, nýbrž ve skutečnosti bojuje to, co ho využívá jako nástroj a skrývá se za ním: temno!

Nechce nechat nalézt ve vzpomínkách Světlo. A **jak** duch potom žádá, aby našel Světlo a načerpal z něj novou sílu,

poznáte na tom, že se vzpomínkami na dětské Vánoce probouzí se také neurčitá, téměř bolestná touha, která je schopná dočasně mnohé lidi měkce naladit.

Tento něžný hlas mohl by se stát nejlepší půdou k **probuzení**, jestliže je využít ihned a také ze všech sil! Avšak žel dospělí přejdou při tom už jen do snění, kde je stoupající síla promrhána a prohrána. A ve snění pomine také příležitost, aniž by mohla přinést užitek nebo být využita.

I když tak mnohý člověk při tom uroní několik slz, stydí se za ně a snaží se je zakrýt, vzchopí se trhnutím těla, ve kterém je tak často patrný bezděčný vzdor.

Jak mnohému by se lidé při tom všem mohli naučit. Ne nadarmo se do vzpomínek na dětství vetkává tichý žal. Je to nevědomý vjem, že je ztraceno něco, co zanechalo prázdnotu, neschopnost něco ještě dětsky cítit.

Avšak jistě jste často pozorovali, jak nádherně a osvěžuje pouze svou přítomností působí v tichosti každý člověk, kterému tu a tam oči **dětsky** zazáří.

Dospělí nesmí zapomínat, že dětský není dětinský. Nyní však nevíte, odkud může dětskost tak působit, co vůbec je! A proč Ježíš říkal: Buďte jako děti!

Abyste se dobrali toho, co je dětské, musí vám být nejprve jasné, že dětské není vůbec vázáno na dítě. Jistě přece sami znáte děti, kterým vlastně chybí krásná dětskost! Jsou tedy děti bez dětskosti! Zlomyslné dítě nebude nikdy působit dětsky, stejně tak nezvedené, vlastně nevychované!

Z toho jasně vyplývá, že dětскost a dítě jsou dvě pro sebe samostatné věci.

To, co se na zemi nazývá dětské, je odnož působení z **čistoty**! Čistoty ve vyšším, ne jen pozemsky lidském smyslu. Člověk, který žije v paprsku Boží čistoty, který poskytuje paprsku čistoty v sobě prostor, získal tím také dětскost, lhotejno, zda ještě v dětství nebo již jako dospělý.

Dětскost je výsledkem vnitřní čistoty nebo znamením toho, že se takový člověk čistotě odevzdal, že jí slouží. To všechno jsou však jen rozličné způsoby vyjádření, ve skutečnosti však vždy totéž.

Tedy může působit dětsky jen v sobě čisté dítě, a dospělý, který v sobě čistotu opatruje. Proto působí **osvěžujícím** a oživujícím způsobem, probouzí také důvěru!

A kde je skutečná čistota, tam může také vstoupit pravá láska; neboť Boží láska působí v paprsku čistoty. Paprsek čistoty je její cesta, po které kráčí. Nemohla by jít jinudy.

Kdo nepřijal do sebe paprsek čistoty, toho nikdy nemůže nalézt paprsek Boží lásky!

Buďte toho vždy pamětlivi a přineste **sobě** jako vánoční dar pevné předsevzetí toho, že se otevřete Boží čistotě, aby o slavnosti Zářící Hvězdy, která je v Boží lásce Slavností Růže, k vám mohl proniknout paprsek Lásky po cestě čistoty!

Potom jste **správně** slavili tento svátek posvátné noci tak, jak je to podle vůle Boží! Tím přinášíte opravdový dík za nepochopitelnou Boží milost, kterou On stále znovu s posvátnou

nocí zemi dává!

Dnes je mnoho bohoslužeb pořádáno na památku narození Syna Božího. Proběhněte v duchu nebo také ve vzpomínkách kostely všeho druhu, nechte při tom promluvit váš cit a budete rozhodnutí odvrátit se od shromáždění, která se nazývají bohoslužbami!

V prvním okamžiku je člověk udiven, že mluvím tímto způsobem, neví, co tím chci říct. Avšak to vše jen proto, že se doposud nikdy tak dalece nenamáhal, aby jednou přemýšlel nad slovem „bohoslužba“ a pak učinil srovnání s úkony, které se za bohoslužbu označují. Přijali jste to jednoduše jako mnohé, co se ze zvyku dělá již po staletí.

A přece je slovo „bohoslužba“ tak jednoznačné, že by ve falešném smyslu **nemohlo** být vůbec používáno, pokud by je člověk stále znovu **lhostejně** nepřijímal a nepokračoval bez námitek vůči staletým zvykům. Co se **nyní** jako bohoslužba označuje, je v nejlepším případě modlitba, spojená s lidskými pokusy o výklad oněch slov, která jakožto vyslovena Synem Božím byla teprve později napsána lidskou rukou.

Na této skutečnosti nelze nic změnit, žádný člověk nemůže odporovat takovýmto výrokům, pokud chce zůstat čestný k sobě a vůči tomu, co se skutečně stalo. Především nebude-li zůstat příliš líným, aby o tom důkladně přemýšlel, a nebude-li používat prázdných frází, které mu dali jiní, ke své omluvě.

A přece je právě slovo „bohoslužba“ ve svém druhu natolik živoucí a samo sebou **tak** zřetelně k lidem promlouvá, že by jen

při troše cítění mohlo být sotva použito takovým způsobem, jak se tím ještě dnes označuje, přestože se pozemští lidé považují za dalece pokročilé.

Bohoslužba se nyní musí stát **živoucí**, pokud se má slovo opravdu uskutečnit se vším, co v sobě nese. Musí se projevit v **životě**. Jestliže se zeptám, co vy lidé chápete pod službou, tedy pod **sloužením**, tak nebude ani jeden, který by na to odpověděl jinak než: **pracovat**! To spočívá zcela jasně již ve slově „služba“ a něco jiného se při tom nemůže vůbec myslet.

Bohoslužba na zemi není přirozeně také ničím jiným než **pracovat** zde na zemi ve smyslu Božích zákonů, činností se v nich pozemsky zachvívat. Boží vůli na zemi uskutečňovat v činu!

A to všude schází!

Kdo se snaží sloužit Bohu v pozemské činnosti? Každý při tom myslí jen sám na sebe a zčásti na ty, kteří mu jsou pozemsky blízcí. Avšak věří, že **slouží** Bohu, když se k Němu modlí!

Přemýšlejte jednou konečně sami, v čem vlastně při tom spočívá tato bohoslužba? Je to přece daleko více všechno jiné než **sloužení**! Taková je dnes jedna část takzvaných bohoslužeb, která obsahuje **modlitbu**. Druhá část, výklad slova, sepsaného lidskou rukou, lze zase považovat za poučování těch, kteří se při tom opravdu namáhají, aby z toho něco pochopili. Lhostejní a povrchní nepřicházejí přece tak jako tak v úvahu.

Ne zcela neprávem se říká „navštěvovat“ bohoslužby nebo jim „být přítomen“. To jsou ty **pravé** výrazy, které hovoří samy za sebe!

Bohoslužbu má však **provádět sám** člověk, a ne při tom stát stranou. „Prosba“ není služba; neboť při prosbě chce obvykle člověk něco od Boha, protože má Bůh něco pro něj udělat, což je přece velmi vzdáleno od pojmu „služba“. Prosba a modlitba nemá tedy nic společného s bohoslužbou.

To je snad pro **každého** člověka beze všeho srozumitelné. Ve všem, co člověk na zemi koná, musí přece spočívat smysl a on nemůže řeč jemu darovanou zneužívat, jak chce, aniž by mu to uškodilo. To, že si nezískal žádné znalosti o moci, která spočívá v lidských slovech, ho nemůže před tím ochránit.

Je to **jeho** chyba, jestliže to promeškal! A on je pak podroben důsledkům falešného použití slova, což je pro něho překážkou místo pomoci. Samočinné tkaní veškerých zákonů stvoření se nezastaví a nezaváhá před zmeškáním lidstva, nýbrž vše vložené do stvoření jde svou cestou v neochvějně přesnosti.

To je to, o čem lidé nikdy neuvažují, a proto toho ke své škodě nikdy nedbají. Dokonce v nejmenších, nejnepatrnějších věcech to vždy přiměřeně působí.

Samo o sobě falešné označení shromáždění názvem „bohoslužba“ velmi přispělo také tomu, že pravá bohoslužba nebyla lidmi dovedena k uskutečnění, protože každý věřil, že již dosti učinil tím, když se zúčastnil takovéto bohoslužby, která nikdy pravou bohoslužbou nebyla.

Nazýváním těchto shromáždění hodinou **společného uctívání Boha** by se alespoň přiblížilo smyslu a do určité míry by to také ustanovení k tomu zvláštních hodin odůvodňovalo, navzdory tomu, že uctívání Boha spočívá a může dojít k vyjádření

v každém pohledu, ve veškerém myšlení a konání.

Tak mnohý člověk bude se snad domnívat, že to není vůbec možné, nechce-li se zdát vyumělkovaným. Tak tomu ovšem není. Čím více se projevuje uctívání Boha, tím přirozenější se stává člověk ve veškerém svém jednání, dokonce i ve svých nejprostších pohybech. Zachvívá se pak v poctivém díku ke svému Stvořiteli a požívá z milostí v **nejčistší** formě.

Přeneste se dnes nyní, k oslavě posvátné noci, do nějaké pozemské bohoslužby.

Jásavý dík a blaženost by se měla zachvívát v každém slově za milost, kterou tím Bůh kdysi lidstvu prokázal. Tak dalece se však tato milost mezi lidmi vůbec necení; neboť její skutečnou velikost nedokáže lidský duch **zcela** pochopit.

Avšak hledá se **zde** všude marně. Schází tu radostný rozmach ke světlým výšinám! Po jásavém díku žádné stopy. Často lze dokonce i pozorovat tíseň, která má svůj původ ve zklamání, které si člověk nedovede vysvětlit.

Jen jedno lze všude nalézt, něco, co druh bohoslužeb každého vyznání jako nejostřejším rydlem opět ukazuje, označuje nebo k slyšitelnému ztělesnění nutí všechno to, co se v bohoslužbách zachvívá: skrze všechny kázající hlasy táhne se jednotvárný, tklivý tón, který v neustálém opakování unavuje a jako šedivý závoj klade se na usínající duše.

Přesto to však někdy zní jako skrytý nářek nad něčím ztraceným! Nebo nenalezeným! Jděte tam a sami poslouchejte. Všude budete nalézat toto podivné a nápadné!

Lidé si to ani neuvědomují, nýbrž řečeno obvyklými slovy: tak se to děje!

A v tom spočívá pravda. Děje se to, aniž by tomu řečník chtěl, a ukazuje to zcela zřetelně, v jakém druhu se to celé zachvívá. O radostném rozmachu vzhůru nemůže být ani řeč, také ne o planoucím nadšení, nýbrž je to kalné, mdlé doutnání, které nesesbírá sílu, aby volně prorazilo vzhůru.

Kde se však kazatel nenechá „unášet“ kalným, mdlým zachvíváním této bohoslužby, pokud tím zůstane nedotčen, což by bylo souznačné s určitou vlašností nebo s vědomým postavením se stranou, tam budou se všechna slova zdát **plná blahosklonnosti**, což má stejnou cenu jako zvučící kov, je to chladné, bez tepla, bez přesvědčení.

V obou případech schází žár přesvědčení, chybí síla vítězného vědění, které chce o tom zvěstovat v radostném jásání všem bližním!

Když je pro něco jako ve slově „bohoslužba“ použito zavádějícího označení, čehož obsah je jiný, než co říká slovo, tak se tato chyba projeví. Síla, která by při tom mohla působit, je již předem zlomena vlivem použití falešného označení a nemůže povstat skutečné jednotné zachvívání, protože skrze označující slovo vznikl jiný pojem, který se pak nenaplnil. Provádění bohoslužby stojí v rozporu s tím, co nejnitřnější citění každého lidského ducha nechává povstat jako obraz při slovu „bohoslužba“.

Jděte a učte se, a brzy budete poznávat, kde se nabízí opravdový chléb života. Především využijte společných setkání

jako **hodin posvátného uctívání Boha**. Bohoslužba se však projevuje v celém působení vašeho bytí, v životě samotném; neboť **jím** máte svému Stvořiteli **sloužit**, vděčně, radostně za milost smět existovat!

Učiňte všechno, co myslíte a děláte, jedinou bohoslužbou! Pak přinese vám to mír, který očekáváte. A když vás lidé budou těžce utiskovat, buď ze závisti, zlomyslnosti nebo nízkých zvyklostí, vy ponese te mír neustále **v sobě** a on vám také nakonec dá překonat veškerou tíži!

Vezměte **to** jako vánoční dar v poznání nepochopitelné Boží Lásky, která vás nechtěla nechat zcela klesnout před nastolením svatého soudu, který ve veškeré své přísnosti přináší pomoc těm, kteří se v pokoře otevřou jeho lásce!